

UIT DE LITTERATUUR

Die Iontophorese in der Gangränbehandlung der Zähne. A. Schenker, Schweiz. Monatsschr. f. Zahnheilkunde, September 1939.

Terwijl de wortelbehandeling, volgens de electrolytische methode (unipolaire en bipolaire vorm) berust op het principe van electrosterilisatie van het wortelkanaal, wordt daarentegen bij het toepassen van de z.g. iontophorese gebruik gemaakt van de verplaatsing van ionen over een bepaalden afstand naar de elektroden, waar deze in atomen en moleculen worden omgevormd. De laatste kunnen dan in samenwerking met het oplossingsmiddel weer reageeren.

Bij de iontophorese wordt de eene electrode in het cavum dentis geplaatst of in het begin van het wortelkanaal; de andere is een hand- of mondelectrode.

Schenker geeft de voorkeur aan een mondelectrode in den vorm van een tangelectrode, die tegelijkertijd aan buccale en aan palatinale zijde kan worden geplaatst en waardoor granuloom en zijkanalen beter te bereiken zouden zijn. De ionen verplaatsen zich door de wortelkanalen en de vertakkingen daarvan naar het periodontium en in het granuloom. Schr. heeft persoonlijk de verplaatsing van het J_3 -ion en de splitsing daarvan in Joodion en Joodmolecule (J_2) geconstateerd en bovendien de aanwezigheid daarvan in de in vivo en vitro behandelde granulomen aangetoond.

Het groote voordeel van deze methode zou gelegen zijn in het feit, dat ook bij de behandeling onvindbare kanalen in „iontophoretischen” zin toegankelijk zijn.

De hoeveelheid van het verplaatste medicament is afhankelijk van de stroomsterkte, terwijl de reactiesnelheid en de weerstand in een bepaalde verhouding tot elkander staan.

Schenker beschrijft zijn techniek uitvoerig. De kritische lezer zal zich echter, zoolang meer wetenschappelijke bewijzen voor de doeltreffendheid van de methode ontbreken, blijven afvragen, of de chemisch-mechanische reiniging, die de behandeling met gelijkstroom voorafgaat, niet op zichzelf al de oorzaak

mag genoemd worden van de tamelijk gunstige resultaten, die gepubliceerd worden. Schr. zegt dan ook, dat zijn uitkomsten vóór alles als basis voor verder werk op dit gebied moeten worden beschouwd.

P. C. W.

Combining phenylic resins with vulcanite denture bases. T. H. Kennedy, D.D.S., J.A.D.A. Vol. 26, Sept. 1939.

Onder de zeer vele vervangmaterialen voor prothese-rubber onderscheidt Kennedy drie hoofdgroepen: de celluloiden, de vinyl harsen en de phenol-formaldehyde harsen. Alleen de laatste gaven hem voldoening, maar een bezwaar bleef toch het feit, dat dit materiaal zich in den mond op den duur vervormt. In dit opzicht blijft rubber toch nog het best, maar hiervan voldoet de kleur weer niet.

Door beide materialen te combineeren, — dus een basis van rubber overtrokken met kunsthars, dat tevens de tanden en kiezen aan de plaat bevestigt — meent de schrijver beide bezwaren ondervangen te hebben met behoud der goede eigenschappen.

De rubberplaat wordt geheel in definitieven vorm op een accuraat model ge vulcaniseerd, ter dikte van een plaatje baseplate-was, en zoodanig afgewerkt, dat langs den geheelen omtrek (ook palatiaal) een licht-ondersneden schouder rand staan blijft.

Na aanvulling van de gingivale ondersnijdingen met was worden van de (boven- en onder-) rubberplaten modellen gemaakt, welke in den articulator opgesteld worden na het beetbepalen met behulp van dezelfde rubberplaten, die dus ook nauwkeurig daarop passen.

Wanneer dan tenslotte, na het passen, de was door het kunsthars vervangen wordt, dan is daardoor als derde voordeel ook nog bereikt, dat de beethoogte en de stand van de tanden onveranderd bleven, hetgeen bij vulcaniseeren van rubber vrijwel nooit het geval is. Met zekerheid is dit te controleeren door de voltooidde prothese weer op de modellen van den articulator terug te brengen.

v. A.

„Schoolvoeding” op een der eilanden van de Nederlandsche Antillen. N. T. v. G. 83. III. 36. Dr. Ch. W. F. Winc kel.

De gunstige stand der openbare geldmiddelen van het „gebiedsdeel” Curaçao maakte de laatste jaren allerlei sociale maat-

regelen mogelijk, waaraan men vroeger niet denken kon, en waartegenover de Oost-Indische arts nog wat onwennig staat. Zoo kent men sinds korten tijd een schoolarts, en zoo wordt ook op de scholen van Bonaire aan arme, ziekelijke en/of ondervoede kinderen schoolvoeding gegeven: de daarop betrekking hebbende begrotingspost heeft tot titel: „Maatregelen ter bevordering van het schoolbezoek”. Een sympathiek denkbeeld, doch het is mijns inziens de vraag, of men ermede op den goeden weg is. Principeel is dit de vraag, want de bekende zorgeloosheid der gekleurde bevolking wordt erdoor in de hand gewerkt, en het komt bijvoorbeeld voor, dat een kind, door den staat van voedsel voorzien, den van moeder meegekregen en voor aankoop van voedsel bestemden stuiver aan snoepgoed verdoet, of eenvoudig geen stuiver meer meekrijgt!

Of het doelmatig is, als schoolvoeding voornamelijk geïmporteerde voedingsmiddelen te verstrekken, namelijk gecondenseerde melk, wittebrood en blikboter, is een tweede vraag; zonder voorbehoud kan men het echter eens zijn met de uitdeeling van vruchten, namelijk bananen en limoentjes.

v. A.

Beenbreuken en ontwrichtingen tengevolge van shock-behandeling der schizofrenie. N. T. v. G. 83. III. 36.

In een artikel van Carp in Ann. of Surg. wordt verslag gegeven over de heelkundige verwickelingen der nieuwe behandeling van de schizofrenie. Deze shocktherapie wekt krampen op met behulp van pentamethyleentetrazol (cardiazol, metrazol) of insuline (hypoglycaemie). Na insuline-shock bleken heelkundige verwickelingen zeer zeldzaam te zijn: bij 1400 daarmede behandelde kwamen er slechts vijf voor, meerendeels ontwrichtingen van den schouder. Daarentegen kwamen bij 687 patienten, die met cardiazol waren behandeld (859 krampaanvallen) 12 breuken en 118 ontwrichtingen voor; hiervan waren ruim 100 kaakontwrichtingen. (Geen fracturen? Ref.) Uitwending geweld — vallen uit bed, slaan tegen voorwerpen — had geen beteekenis gehad; de kracht der spierkrampen alleen was oorzaak. Hoe groot die wel moet zijn leert een vergelijking met 7500 epileptische krampen: daarbij kwam niet één soortgelijk letsel voor.

v. A.